

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Февруари 2026

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ.....	2
КАМЪКЪТ, КОЙТО ВСЕ ОЩЕ Е ОТХВЪРЛЕН.....	2
БИБЛЕЙСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ	15
ИЗГРАЖДАНЕ НА ТЯЛОТО НА ХРИСТОС	15
ХРИСТИЯНСКОТО КРЪЩЕНИЕ	19
СЪБОТНИЯТ ДЕН	22
ДА ЖИВЕЕМ ЩЕДРО	25
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ	28
НОВ ЗАВЕТ	28

Следете в Библията си!

Камъкът, който все още е отхвърлен

***„Камъкът, който строителите
отхвърлиха
сега е станал крайъгълен камък.“
Матей 21:42***

Наближава времето на годината, когато християнският свят ще започне да обръща внимание на онези тежки събития, които се случиха в Юдея преди почти две хиляди години и които достигнаха своята кулминация с ареста, съда и разпъването на Исус, Божия Син, който дойде на света, за да бъде Месията и обещаният Цар.

Коментаторите ни казват, че никога в човешката история не е имало период като последните няколко десетилетия, когато са се случили толкова много извънредни събития, които са променили целия ход на човешката история. Това обаче не е вярно, когато се сравни с раждането, служението, смъртта и възкресението на Исус. Тези събития, макар и свързани основно с една личност, вече са разтърсили света и са предопределени да променят хода и перспективите на човечеството в бъдещето в много по-голяма степен, отколкото са го направили в миналото.

Исус е отхвърлен

За Исус е писано, че „Дойде при Своя народ, но те Го отхвърлиха“ (Йоан 1:11). Това беше непосредствената причина за преследването, което доведе до жестоката му и ранна смърт. „Своите хора“ бяха нацията на Израел. Много от обикновените хора от нацията се радваха на неговото послание и няколко дни преди разпъването му го провъзгласиха за цар (Йоан 12:12-15). Но не беше така с религиозните лидери. Те завиждаха и мразеха Учителя и накрая успяха да го арестуват и разпънат. Йоан 15:25

Исус беше напълно наясно, че книжниците и фарисеите го мразеха. В един случай, близо до края на своето служение, той им разказа една притча, която толкова точно пасваше на обстоятелствата, че дори те усетиха нейното значение. Въпреки това гневът им се усили и те станаха по-решени от всякога да го убият. Притчата беше за един стопанин, който засадил лозе и го оставил на грижите на лозари, докато отишъл в далечна страна. Когато дошло времето за събиране на плода, стопанинът изпратил слугите си в лозето, но лозарите, на които ги оставил, убили някои от тях и малтретирали другите. Накрая стопанинът изпратил собствения си син, мислейки, че лозарите ще го уважават, но те не го направили. Убили и него. Матей 21:33-46

Стопанинът в тази притча е Йехова, а лозето е еврейският народ. Виноградарите са религиозните водачи на народа, а слугите, които първо са били изпратени да представляват стопанина, са пророците. Записано е, че религиозните водачи са убили пророците и са убивали с камъни онези, които са били изпратени от Бога. (Матей 23:37). Сега те планираха да убият Сина, когото Небесният Отец беше изпратил.

След като разказа тази притча, чието приложение беше толкова очевидно, Исус цитира пророчеството за камъка, който строителите отхвърлиха: „Никога ли не сте чели в Писанията: Камъкът, който строителите отхвърлиха, сега е станал крайъгълен камък: Това е дело на Господа и е чудесно да се види. Казвам ви, Божието царство ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще даде добри плодове. Всеки, който се препъне в този камък, ще се разбие на парчета, а той ще смаже всеки, върху когото падне.“ Матей 21:42-44; Псалом 118:22,23

Самият Исус беше този камък, който строителите – религиозните водачи на Израил – отхвърлиха. Пророк Исаия предсказа една от причините, като каза: „Нямаше нищо красиво или величествено в неговия вид, нищо, което да ни привлича към него.“ (Исаия 53:2). Всъщност, разбира се, Исус беше съвършен, „свят, непорочен, неопетнен, отделен от грешниците.“ (Евреи 7:26). Той беше мил и съчувствен и вършеше добро. Изцеляваше болните и възкресяваше мъртвите.

Окуражаваше малодушните и проявяваше милост към грешниците. Осъди фарисея, който благодареше на Бога, че не е като митаря, и похвали митаря, защото той признаваше собствения си грях и смирено молеше Бога за прошка. Деяния 10:38; Матей 11:5; Лука 18:9-14

Обаче това не бяха качествата, които книжниците и фарисеите търсеха в този, когото биха приели за свой Месия и Цар. Те искаха Месия, който да не разкрива злите им практики, както правеше Исус. Те желаеха такъв, когото да могат да контролират като някакъв кукленски цар, добре квалифициран като генерал, който да събере и командва завоевателна армия, но да се задоволява да ги остави да управляват и експлоатират народа, както те решат. Така че от тяхна гледна точка Исус нямаше красота, която да ги кара да го желаят.

За книжниците и фарисеите Исус не отговаряше на техните желания за обещания Месия. Илюстрацията за камъка, който стана ъглов камък, подсказва изграждането на структура. Ъгловият камък беше отправната точка на основата, а останалата част от основата беше подравнена и изравнена спрямо този камък. Исус не беше само крайъгълният камък на духовния храм, но и „главата на corner ;” тоест, той беше най-горният камък, който свързваше цялата структура. По този начин строителите, които не разбираха какъв вид сграда издигаше Бог, отхвърлиха Исус. Те не можеха да намерят място

за него в собствените си планове и отказаха да чуят Божия план.

Издигнат от Бога

Всички трагични преживявания, свързани с живота на Исус, се дължаха на това, че строителите го отхвърлиха. Въпреки това, възвисяването му до небесна слава след страданията и смъртта му беше изпълнение на пророчеството, че отхвърленият камък ще стане крайъгълен камък. Той нямаше да бъде глава на старата еврейска къща, която книжниците и фарисеите бяха толкова жалко изкривили и извратили с егоистичните си строителни методи, а на нова къща, духовна къща. Тъй като това беше вярно, беше както уместно, така и необходимо, угълният камък да бъде поставен първо за новия дом, така че цялата структура да може да бъде съобразена с Божия план и цел.

Говорейки за верния и възкръснал Исус, апостол Петър казва следното: „Като дойдете при Него, живия Камък – отхвърлен от хората, но избран от Бога и скъпоценен за Него – и вие, като живи камъни, се изграждате в духовен дом, за да бъдете свято свещенство, което принася духовни жертви, приемливи за Бога чрез Исус Христос. Защото в Писанието се казва: Ето, аз поставям камък в Сион, избран и скъпоценен крайъгълен камък, и който вярва в него, няма да се посрами. За вас, които вярвате, този камък е скъпоценен. Но за онези, които не вярват, камъкът, който строителите отхвърлиха, стана

крайъгълен камък и камък, който кара хората да се препъват, и скала, която ги кара да падат. Те се препъват, защото не се подчиняват на посланието – което е и тяхната съдба. Но вие сте избран народ, царско свещенство, свят народ, Божия специална собственост, за да възвестявате добродетелите на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина. Някога не бяхте народ, но сега сте Божий народ; някога не бяхте получили милост, но сега сте получили милост. 1 Петър 2:4-10

Новата нация

Когато Исус разкри на книжниците и фарисеите, че камъкът, който те отхвърляха, щеше да стане ъглов камък, той добави: „Казвам ви, Божието царство ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще даде добри плодове.“ (Матей 21:43). В урока, който цитирахме от Петър, в който той се позовава на камъка и новата сграда, която започна да се издига с Исус като крайъгълен камък, той ни разказва и за народа, на който Исус каза, че ще бъде дадено царството. Той каза: „Вие [църквата] сте ... а свят народ.“ 1 Петрово 2:9

Народът на Израил е можел да бъде Божият царски народ или царство. В Изход 19:5,6 четем за Божието обещание към Израил, ако те се подчинят на Неговите закони. „Сега, ако Ме послушате и пазите завета Ми, ще бъдете Мое специално съкровище сред всички народи на земята, защото цялата земя е Моя. И вие ще

бъдете Моето царство от свещеници, Моят свят народ. Това е посланието, което трябва да предадете на израилтяните.“ Обещанията първоначално бяха дадени на този народ. Но тъй като те отхвърлиха пророците и накрая убиха Божия Син, царството им беше отнето и, започвайки с Исус като главата на ъгъла, Бог започна да създава нов народ. Много са обещанията, особено в Новия Завет, които се отнасят до онези, които стават част от този нов духовен народ. „Ако страдаме, ще и царуваме с Него“ е едно от тях. 2 Тимотей 2:12

Работата на Бог от Петдесетница насам е била призоваването и избора на онези, които ще царуват с Христос в това хилядолетно царство. (Откровение 20:6). То ще бъде истинско царство, въпреки че този факт отдавна е изгубен от погледа на голяма част от християнския свят, но апостолите и ранната църква са го разбирали. Всъщност, те вярваха, че това славно царство на Месията е близо. Те знаеха, че Исус ще се върне, за да установи това царство на земята, слагайки край на дългия нощен плач и смърт на земята. Павел пише: „Нощта е почти към края си; денят приближава.“ Римляни 13:11,12

Това ще бъде денят, който ще бъде резултат от царуването на Христос, който е възвишен до главата на ъгъла в структурата на Месианското царство. Всъщност, това е денят, който Небесният Отец ще доведе. Това е Негово дело и „е чудно в нашите очи“. (Матей 21:42). Денят на благословието в царството няма да бъде

човешка утопия, а ден на светлина и радост, който ще бъде резултат от изгрева на „Слънцето на правдата“, което ще изгрее „с изцеление в крилата си“. Малахия 4:2

Изгубената визия

Не след дълго след като апостолите заспаха в смъртта, видението за надеждата за царството започна да избледнява. Две погрешни гледни точки постепенно се развиха, за да заемат мястото му в сърцата на християните. Първата беше, че царството на Бога ще бъде установено от църквата, обединена с гражданските власти. Професиращият се християнски свят сега знае колко жалко е провалило това. По-късно се разви погрешната теория, че царството, за което се говори в Библията, е просто праведно влияние, упражнявано в сърцата и живота на вярващите. Твърди се, че когато целият свят се обърне към праведен живот, царството ще дойде напълно.

Бяха предприети големи и широкомащабни мисионерски усилия за обръщане на света, особено през последния век и половина, с надеждата да се осъществи обещанието за царството. Сега бавно започва да се признава, че тази гледна точка е също толкова разочароваща, колкото беше теорията за църквата и държавата. Поради това много хора сега признават, че всъщност не знаят значението на християнството, нито дали то е успяло или се е провалило. Това е очевидно от следното, написано преди няколко десетилетия от

покойния д-р Чарлз У. Рансън, генерален секретар на Международния мисионерски съвет, и публикувано в списанието „Christian Century”.

„Все повече се признава, че няма да намерим отговори на някои от най-объркващите въпроси на съвременната мисионерска практика, докато не постигнем нова яснота относно християнското значение на историята. Какво очакваме да се случи благодарение на мисионерското проповядване на църквата? Какво е значението на християнската надежда – в историята и отвъд историята? И каква е връзката на тази надежда с нашето мисионерско призвание? В известен смисъл съвременната криза на мисиите произтича от признанието, че ние всъщност не знаем отговорите на тези въпроси или поне, че отговорите, които обикновено даваме, са напълно неадекватни.“

„Да тълкуваме този подновен интерес към есхатологията [съдбата на човечеството] просто като форма на бягство от практически проблеми, които са станали твърде трудни за решаване, е напълно погрешно. Тези въпроси са по-скоро резултат от нов реализъм, който признава катастрофалния характер на историята и търси отговор на него в светлината на пълнотата на християнското откровение и християнската надежда. Те са опит да подчиним цялото историческо начинание на християнските мисии на съда на Божието Слово.“

„Именно тук е настоящата преценка на Бога за нас. Много е вероятно, че това, което Господ, нашият Бог, изисква най-много от нас в този момент, е покаятелно преразглеждане на нещата, в които сме се провалили в простото послушание – прозренията, които сме пренебрегнали, убежденията, за които не сме имали силата или куража да приложим. Това без съмнение ще бъде труден път. Но може би това е пътят, който води към възкресение и обновление, не само за мисионерското движение, но и за цялата църква.“

„Затова съм дълбоко убеден, че това, което Бог изисква от нас, не е някаква грандиозна мисионерска стратегия, нито някакъв претенциозен централен план, а смирено завръщане към Божието Слово, в което отново срещаме нашия Съдия и Спасител и получаваме наново нашата мисия и нашите заповеди.“

Това е искрено признание за неудовлетвореност. Това е смирено признание за липсата на познание за Божиите цели и за това, какво трябва да се направи чрез църквата. Това не идва от някакъв неизвестен мирянин, а от доктор по богословие, възпитаник на Оксфордския университет, генерален секретар на Международния мисионерски съвет и широко четен автор на книги и статии за християнската мисионерска работа. Изправен пред суровата реалност, че мисионерските усилия на църквата се провалят, той искрено препоръчва на всички да се върнат към Божието Слово, за да разберат

какво наистина иска Той от тях. Ако наблюденията на д-р Рансън са били верни преди няколко десетилетия, колко повече днес те описват нуждата на църквата да се върне към Божието Слово – Библията.

Исус каза на фарисеите, че те са обезсилили Божието Слово със своите традиции – традициите на хората (Марко 7:6-9). Сега историята се повтаря. Традициите и идеите на падналото човечество, а не Божието Слово, все повече направляват църковните системи и техните учения.

През вековете различни човешки традиции все повече се опитват да обезсилят Божието Слово. Църковно-държавната традиция със сигурност направи това и макар че днес тази идея като цяло се отхвърля, тя е оставила своя отпечатък върху религиозното мислене. Днес в много страни видни религиозни лидери настояват да се повлияе на гражданското правителство при приемането на закони, за които се смята, че ще подкрепят техните идеи.

Една от най-подвеждащите традиции на хората е идеята, че обещаното царство Божие е нещо, което трябва да бъде установено чрез човешки усилия. Съзнателно или несъзнателно, тази погрешна концепция отхвърля Исус като главата на ъгъла, точно както фарисеите го отхвърлиха. Те искаха свое собствено царство. Днешните религиозни лидери са загубили предвид Божия план за установяване на царство. Те имат малко

или никаква вяра в идеята, че божествената сила ще бъде упражнена, за да поеме властта над земята. Те хвалят Исус като човек, но обръщат малко внимание на ученията на Божието Слово, че той ще бъде Цар на земята и ще управлява с „власт над всички народи“. Откровение 2:26,27; Псалом 2:6-10; 1 Коринтяни 15:22-25

Исус, камъкът

Съдът дойде върху народа на Израил и съдът ще дойде върху света в Божието време и по Божия начин. Цялото християнство ще скърби поради неуспеха си да постигне човешки замислените цели. Докато домът им се руши, Исус, обещаният Цар на земята, крайъгълният камък на новия духовен дом, който Той е в процес на изграждане, скоро ще започне своето праведно управление. Наистина това е Божие дело и е чудно в нашите очи. Следващите стъпки на Учителя, като виждат знаците за приближаващото царство, могат искрено да кажат: „Това е денят, който Господ е направил; ще се радваме и ще се веселим в него.“ Псалом 118:24

Нека се радваме, не защото църквите се провалят, а защото знаем, че Бог има по-добър план за обръщането на света. Неговият план ще бъде славно успешен и ще доведе до обещаното благословение за всички народи на земята. (Битие 22:18; Деяния 3:25). Нека се радваме в знанието и убеждението, че денят, който Господ е обещал, ще бъде ден на нарастваща светлина и радост. Той ще завърши със слава за Него,

която ще изпълни земята, както водите покриват морето – не благодарение на човешките усилия, а защото това ще бъде Негово дело. Авакум 2:14

Това е наистина чудесно в очите на всички, които се радват на Бога на нашето спасение и смирено приемат Христос, крайъгълния камък , като свой Пример, Спасител и Цар.

Изграждане на тялото на Христос

Ключови стихове: „И той даде на едни да бъдат апостоли, на други пророци, на трети евангелисти, на четвърти пастори и учители, за да усъвършенстват светиите, за да вършат служението си, за да се назидават членовете на Христовото тяло.“

Ефесяни 4:11,12

Избрани стихове:
Ефесяни 4:11-16

В началото на тази глава Павел призовава вярващите да „живеят достойно за призиването, което са получили“ (Ефесяни 4:1). Това се отнася до обръщането към християнството. Призиването на истинския християнин надхвърля обичайните професии. То включва приемане и проявяване на ценностите на вярата, любовта, прощението, служенето, саможертвата и единството във всеки аспект от живота.

„Стремете се да запазите единството на Духа в връзката на мира. Има едно тяло и един Дух, както и вие сте призовани в една надежда на вашето призвание; един Господ, една вяра, едно

кръщение, един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички вас.“ (Ефесяни 4:3-6) . Тези стихове подчертават, че сред посветените християни не трябва да има дух на сектантство. Всички те ще признаят Христос за свой водач и че вечният Отец е Създателят или Първата причина. Следователно идеята за триединство от равностойни богове е в противоречие с Писанията.

След като Христос се възнесе на небето, Светият Дух дойде върху ранната църква в деня на Петдесетница. (Деяния 1:1-4,9-14; 2:1-4). По това време различни дарби бяха дадени на последователите на Учителя, особено на апостолите, които бяха божествено вдъхновени представители на Бога. Нещата, които те учеха и пишеха, имаха за цел да водят посветените вярващи през целия им земен живот. Ефесяни 4:7-10

Нашите ключови стихове очертават духовните лидерски служби, които Господ е установил, за да подготви светиите от Евангелската епоха за тяхното служение, както Бог е определил. Павел казва, че това служение е било за „изграждането [или укрепването] на тялото на Христос“. Мнозина са оценили привилегията да отговорят на поканата да станат сънаследници с Христос в неговото идващо царство благодарение на своето посвещение и духовното си раждане. В настоящия момент такива християни се събират на събрания, конгреси, общение и се занимават

с лично изучаване и молитва, докато се стремят да изпълняват вярно своя завет за жертва.

Колко сме благословени, че сме получили великата привилегия да направим посвещението на живота си сега, в това „благоприятно време“ (2 Коринтяни 6:2). Това е възможност, която не може да се опише с думи. Голяма трябва да бъде нашата смиреност, която признава такава възвишена перспектива, към която ние сами никога не бихме могли да се стремим.

В тези „последни дни“ можем да размишляваме върху чудесното наследство, което е да стигнем до познание и оценяване на „настоящата истина“ (2 Петрово 1:12,13). Многото учения, приети от членовете на нашето общение, отразяват великолепия характер на Небесния Отец. Трябва да помним обаче, че крайната цел на това, че сме получили такова разбиране, не е просто да ни даде интелектуално познание за Божия план. По-скоро, в допълнение, тя е да ни помогне в процеса на преобразуване, така че чрез осветяващото влияние на Светия Дух да можем да развием характер, подобен на Христовия, и да търсим „изграждането на тялото Христово“.

Нека се отнасяме с голямо усърдие към тези въпроси, за да направим нашето призвание и избор сигурни. Ако сме верни, в крайна сметка ще участваме в делото на помиряването на човечеството с Небесния Отец, когато то бъде възстановено до съвършенството, което беше изгубено в Едем. 2 Петрово 1:10,11

Християнското кръщение

Ключов стих: „Идете, прочее, и научете всички народи, кръщавайки ги в името на Отца, Сина и Светия Дух.“
Матей 28:19

Избрани стихове:
Матей 3:13-17; 28:18-20

Християнското кръщение е средството, чрез което човек публично изповядва вярата си и се обявява за ученик. Следвайки примера на Христос по време на Първото му пришествие, такива хора обикновено символизират публично своята отдаденост чрез потапяне във вода. Даването на такова свидетелство предполага тяхната отдаденост да познават и да изпълняват волята на Небесния Отец, каквато и да е тя, дори до смърт. Римляни 12:1,2; Откровение 2:10

Веднага след като Исус беше кръстен от Йоан в река Йордан, „небесата се отвориха за Него и Той видя Божия Дух да слиза като гълъб и да се спуска върху Него“ (Матей 3:16). Тогава нашият Господ беше в състояние да свърже напълно своите преживявания като човек с онези, които беше имал преди да дойде на земята, за да даде живота си като откуп за Адам и всички грешници. (1 Тимотей 2:5,6). Бог потвърди с глас, че е доволен, че възлюбеният Му Син доброволно е поел по този път, давайки живота си, за да изкупи

умиращото човечество. Глас от небето каза: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение.“ Матей 3:17

След като доказа своята вяност до смърт в земното си служение, Христос възкръсна и бе въздигнат до божествена природа. (Филипяни 2:9,10). Въпреки че вече нямаше да бъде физически сред тях, Той искаше да даде на учениците си увереност, че ще продължи да ги укрепва. Преди възнесението Му на небето четем думите Му при раздялата: „Тогава единадесетте ученици отидоха в Галилея, на планината, където Исус им беше казал. И като Го видяха, поклониха Му се, но някои се съмняваха. И Исус дойде и им говори, казвайки: Дадена Ми е всяка власт на небето и на земята.“ Матей 28:16-18

Следното е вдъхновяващо обещание, което се отнася до великата награда, която ще получат всички послушни и верни членове на Христовото тяло, онези, които са „кръстени в Неговата смърт“. (Римляни 6:3-5). „Тогава погледнах и видях Агнето, което стоеше на хълма Сион, и с него 144 000, които имаха неговото име и името на неговия Отец написани на челата си. И чух глас от небето като шум на бурни води и като силен гръм. Гласът, който чух, беше като на арфисти, които свирят на арфите си. И те пееха нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините. Никой не можеше да научи песента, освен 144 000, които бяха изкупени от земята. Това са онези, които не се

оскверниха с жени, защото останаха девствени. Те следват Агнето, където и да отиде. Те бяха изкупени от човечеството и принесени като първи плодове на Бога и Агнето.“ Откровение 14:1-4

Нека спешността на момента ни даде нова енергия да оценим и приложим в живота си онези принципи, които ще ни позволят да повторим думите на един от нашите прочути предшественици, апостол Павел. „Аз се борих в добрата борба, избягах пътя, запазих вярата. Сега ме очаква венецът на правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми даде в оня ден – и не само на мен, но и на всички, които са копнеели за Неговото явяване.“ 2 Тимотей 4:7,8

Съботният ден

Ключов стих: „Защото в шест дни Господ сътвори небесата и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова Господ благослови съботния ден и го освети.
Изход 20:11

Избрани стихове:
Изход 20:8-11; Римляни 14:5,6

Установяването на съботата може да бъде проследено в Писанията още от описанието на сътворението и неговото завършване (Битие 2:1-3). По това време Бог беше завършил своя план за подготовка на земята за обитаване от човека след шест дълги периода, или „дни“. Създателят престана с тази дейност, след като нашите първи родители бяха сътворени „по образа на Бога; ... мъж и жена ги сътвори“. Битие 1:27

Векове по-късно, след освобождаването на израилтяните от египетското робство, Небесният Отец установи набор от божествени стандарти, които те трябваше да спазват, за да получат Неговата благосклонност и благословения като Негов заветен народ. Един от тези закони беше да отделят време от светските си занимания, за да почитат и славят Бога за всичко, което им беше дал.

Следващият разказ описва различни характеристики на този свещен ден. „Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни ще работиш и ще вършиш всичките си дела, а седмия ден е събота на Господа, твоя Бог. В него няма да вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито животните ти, нито чужденецът, който пребивава в градовете ти.“
Изход 20:8-10

Седмичната събота е установена като част от Десетте заповеди, дадени изключително на народа на Израил. Въпреки това, нашият ключов стих подсказва, че всички хора, включително и преданите християни, трябва да отделят време, за да изкажат специално своята хвала и благодарност към Създателя за многото благословения, които им е дал.

Павел ясно видя, че ранната църква е в период на преход по време на неговото служение. Това, което някога е било задължително според Мойсеевия закон, не се отнасяше за евреите, които бяха приели Христос, нито за езичниците, които никога не са били подчинени на това ограничение. Ето един от неговите цитати: „Един човек счита един ден за по-свят от друг; друг счита всички дни за еднакви. Всеки от тях трябва да бъде напълно убеден в собственото си съзнание. Който счита един ден за специален, прави това за Господа. Който яде месо, прави това за Господа, защото благодари на Бога; и

който се въздържа, прави това за Господа и благодари на Бога.“ Римляни 14:5,6

В тези стихове Павел изглежда показва, че един евреин може поради религиозни убеждения да избере да спазва съботата. Въпреки това, би било измама за вярващите да приемат Христос, но също така да се чувстват задължени да спазват условията, свързани със Закона , като например буквалното спазване на израилската събота. За християнина всеки ден трябва да бъде „съботен“ ден на посвещение и хвала на нашия Небесен Отец.

Влизането в Божия съботен ден на почивка включва вяра, послушание, предаване и упование на Христос. То обхваща мир, увереност, спасение и облекчение от стремежа към самоправедност. Божията почивка е едновременно настояща и вечна. Ние влизаме в нея, като се доверяваме на Неговите скъпоценни обещания, подчиняваме се на библейските заповеди и възлагаме тежестите си на Господа. Като се стремим да живеем във вяра и послушание, можем да изпитваме Божията почивка всеки ден, докато очакваме вечната почивка, обещана в „първото възкресение“, ако сме „верни до смърт“. Евреи 4:9-11; Откровение 20:6; 2:10

Да живеем щедро

Ключов стих: „Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че, макар да беше богат, за вас стана беден, за да станете богати чрез Неговата бедност.”

2 Коринтяни 8:9

Избрани стихове:
2 Коринтяни 8:1-15

В днешния урок Павел разглежда темата за насърчаване на вярващите да участват в събиране на средства за светиите в Ерусалим. Думите му дават ценна представа за сърцето и мотивацията зад щедростта. Апостолът дава за пример братята в Македония, които са дали жертвено, въпреки собствената си бедност, като модел за подражание за коринтяните.

Павел пише: „Сега искам да знаете, скъпи братя и сестри, какво е направил Бог в Своята доброта чрез църквите в Македония. Те са изпитани от много беди и са много бедни. Но те са и изпълнени с изобилна радост, която се е преляла в богата щедрост. Защото мога да свидетелствам, че те дадоха не само това, което можеха да си позволят, но и много повече. И те го направиха по своя собствена воля. Те ни молеха отново и отново за привилегията да участват в дара за вярващите в Ерусалим.“ 2 Коринтяни 8:1-4

Горният пасаж оспорва общоприетото схващане, че човек трябва да разполага с изобилие от ресурси, за да може да дава. Македонците не чакаха да имат излишък, а даваха жертвено дори в момент на нужда . Това трябва да ни накара да преосмислим собствените си възгледи по този въпрос и да обмислим начините, по които можем да допринесем за нуждите на светиите, независимо от финансовото си състояние. В това се сещаме за вдовицата, която даде малка жертва, но беше похвалена от Исус, че даде всичко, което имаше. Марко 12:41-44

Даването трябва винаги да бъде на доброволна основа. Всички предани християни трябва да бъдат мотивирани да дават щедро благодарение на Божията благодат. Това трябва да идва от сърцата им, в противен случай не е угодно на Бога. Макар македонците да не са имали много, те отчаяно са искали да споделят това, което са имали. Те молели Павел да им позволи да участват. Какъв пример за щедрост!

Нашият ключов стих ни дава още по-голям урок. Той ни напомня, че духът на благотворителност се прояви в най-висша степен от нашия Господ чрез неговата смиреност, като доброволно се отказа от духовния си живот, за да дойде на земята като човек. Той направи това, за да даде човешкия си живот като откуп и по този начин да изкупи целия свят на човечеството заради първородния грях на Адам. Римляни 5:18,19; 1 Тимотей 2:5,6

Християните разбират, че едно от доказателствата, че сме преминали от смърт към живот, е, че обичаме братята. Освен това, както Христос даде живота си за нас, така и ние трябва да постъпваме по същия начин с братята. С други думи, трябва да правим всичко възможно, за да им помогнем да уверят своето призвание и избор. 1 Йоан 3:14,16; 2 Петър 1:10

Писанията изобилстват с уроци, илюстриращи състраданието, което трябва да имаме към братята в час на нужда, както и към човечеството като цяло, когато имаме възможност. Нека животът ни все повече отразява нашата признателност към следната наставление от Павел: „Затова, когато имаме възможност, нека правим добро на всички хора, особено на онези, които принадлежат към семейството на вярващите.“ Галатяни 6:10

Нов завет

***„Ето, идват дни, казва Господ, когато ще
склуча нов завет с дома Израилев, ... ще
вложи закона Си в сърцата им и ще го
напиша в умовете им; и ще бъда техен Бог,
а те ще бъдате Мои люде.“
Еремия 31:31,33***

Заветът е договор или споразумение между две страни. Изразът „нов завет“ в нашия уведен текст подразбира, че е имало „стар“ завет. Това е бил Заветът на Закона, който Бог е дал на народа Израил чрез Мойсей на планината Синай. (Изход, глави 19-24; Евреи 8:13). Апостол Павел обяснява, че много от характеристиките на Завета на Закона са били „сянка на небесните неща“ и на „добрите неща, които ще дойдат“ под бъдещия Нов Завет. Евреи 8:5; 10:1

Обещанията на Новия завет имат своя произход в Авраамовия завет, в който Бог обещава на Авраам: „В твоето потомство ще бъдат благословени всички народи на земята“ (Битие 22:16-18). Апостол Павел ни казва, че „четиристотин и тридесет години“ по-късно Бог дал Завета на Закона на Израил (Галатяни 3:15-17). След това той риторично пита: „Защо тогава беше даден законът [заветът]?“ Той отговаря: „Той беше добавен поради престъпленията,

докато дойде Семето, за което се отнасяше обещанието.“ Галатяни 3: 19

Заветът на Закона беше „свят, праведен и добър“ и беше даден от Бог, за да може еврейският народ да осъзнае своето паднало и несъвършено състояние, за да „грехът ... да стане преизпълнен с греховност“ и да покаже, че те са неспособни да се оправдаят пред Бога (Римляни 7:12-14; 3:20). На друго място Павел обяснява: „Законът беше наш наставник, за да ни доведе до Христос, за да бъдем оправдани чрез вяра.“ (Галатяни 3:24). Заветът на Закона трябваше да докаже на Израил необходимостта от изкуплението с кръвта на Изкупителя, Христос и пролятата Му кръв, за да бъдат оправдани пред Бога.

Жертви в Деня на изкуплението

Когато Бог даде Завета на Закона на Израил, бяха дадени и точни инструкции как да се построи Скинията, заедно с указанията относно жертвите, които трябва да се принасят там. На ежегодния Ден на изкуплението се принасяха жертви, които изискваха проливането на кръв. Левит 16

Първо, „волът за жертва за грях“ беше заклан от Аарон, за да „изкупи себе си и дома си“. Кръвта му беше отнесена в Светая Светих и поръсена „върху ... и пред престола на милостта ... седем пъти“. (Левит 16:11-14). Това сочеше към доброволната жертва на съвършения човек Исус, „Който даде Себе Си като откуп за всички,

за да се свидетелства за това в определеното време“ (1 Тимотей 2:5,6). На друго място Павел заявява, че „без проливане на кръв няма опрощаване“ на греховете. Евреи 9:19-22

Посвещението и духовното зачатие на Исус в река Йордан, а впоследствие и неговата смърт и възкресение, бяха гаранция, че в „подходящото време“ на Бога дългоочакваните благословения по Новия завет ще станат реалност в Месианското царство. Павел пише: „По този начин Исус стана гарант [гръцки: залог или гаранция] за по-добър завет“ или споразумение. „С кръвта Си Той веднъж завинаги влезе в светилището.“ Евреи 7:22; 9:12; 10:10

Апостол Павел ни уверява, че Исус е обещаното семе на благословието. Той пише: „На Авраам и на неговото семе бяха дадени обещанията. Той не казва: „И на семената“, като за мнозина, а като за един: „И на твоето семе“, което е Христос.“ Галатяни 3:16

Жертвата на козела на Господа

Второ жертвоприношение се извършваше на ежегодния Ден на изкуплението в Израил. Това беше „козелът за жертва за грях, който е за народа“, чиято кръв също се внасяше в Светая Светих и се поръсваше „върху ... и пред престола на милостта“, както и кръвта на юнеца. (Левит 16:15). Жертвата на козела символизира „живата жертва“ на верните последователи на Господа през настоящата Евангелска епоха, които „не се

съобразяват с този свят“, а вместо това се стремят ежедневно да „се преобразяват“ чрез обновяване на ума си и „да определят какво е Божията воля – какво е правилно, угодно и съвършено“. (Римляни 12:1,2). Жертвата на верните посветени последователи на Христос е приемлива за нашия Небесен Отец само благодарение на заслугите на откупната жертва на Исус, символизирана от жертвата на юнеца. Както обяснява Павел, Бог „ни е направил приемливи в възлюбения [Исус Христос]. В когото имаме откуп чрез кръвта Му“ (Ефесяни 1:6,7).

Имало е много различни жертви, които Бог е установил с Израил под тяхното шатрово споразумение в пустинята. Въпреки това, имало е само две жертви, чиято кръв е била донесена в Светая Светих и поръсена върху и пред престола на милостта. Това са били жертвата на юнеца и жертвата на козела на Господа, и двете в Деня на изкуплението.

Разбирането на символичното значение на тези две жертви е било една от големите „тайни“ на Библията. Тя ни учи, че обещаното семе на благословието се състои от много членове. (Ефесяни 5:23-32; Колосяни 1:26,27). „Защото всички вие, които сте кръстени в Христа, сте се облекли в Христа... защото всички вие сте едно в Христа Исуса. И ако сте Христови, тогава сте семе на Авраам и наследници според обещанието.“ (Галатяни 3:27-29). Павел също така заявява: „Човешкото тяло има много части,

но многото части съставляват едно цяло тяло. Така е и с тялото на Христос.” 1 Коринтяни 12:12

Обучение на служителите на Новия завет

Христос Исус, заедно с членовете на тялото Си, ще донесе благословения на всички семейства на земята съгласно условията на Новия Завет. Павел обяснява: „Който ни е направил способни да бъдем служители на Новия Завет.“ (2 Коринтяни 3:6). Нашата подготовка, която се извършва сега, ако сме верни до смърт, ще ни направи способни да бъдем свързани с Христос в управлението на Новия Завет към естествения Израил и в крайна сметка към цялото човечество. Тази подготовка се извършва от Божия Свят Дух, като Неговият закон е „написан в сърцата ни“, в нашия живот и поведение. Следователно, ние осъзнаваме, че „сами по себе си не сме способни да твърдим, че нещо идва от нас. Напротив, нашите пълномощия идват от Бога.“ 2 Коринтяни 3: 2-5

Апостолът обяснява също как членовете на тялото на Христос се развиват и доказват през настоящата епоха под специалната характеристика на Авраамовия завет. Тази характеристика е изобразена от Авраамовата съпруга Сара. (Галатяни 4:22-31). Сара беше „свободна жена“, истинската съпруга на Авраам, която след много години безплодие роди Исаак, семето на обещанието. В Божия план характеристиката на Сара от Авраамовия завет беше да роди и развие семето на

благословението. Това семе щеше да бъде използвано, за да благослови всички семейства на земята.

В заключителните стихове на 24 глава от Битие ни се разказва как Исаак, който символично представлява Христос, се оженил за Ребека, която символично представлява членовете на тялото на Христос, църквата. Стих 67 гласи: „Исаак се утеши след смъртта на майка си [Сара]”. Сара символизира частта от Авраамовия завет, която действа по време на Евангелската епоха – развитието на семето на благословението, „малкото стадо“ (Лука 12:32). Следователно нейната смърт означава края на Евангелската епоха, след която Новият завет ще започне да действа в Христовото царство.

Град, чийто строител е Бог

Обещанието за по-добри дни беше дадено още от момента, в който Бог за пръв път започна да се занимава с Авраам. Апостолът пише: „По вяра той [Авраам] пребиваваше в земята на обещанието като в чужда страна, живеейки в шатри с Исаак и Яков, наследниците с него на същото обещание; защото той очакваше град, който има основи, чийто строител и създател е Бог.“ Евреи 11:9,10

В Библията градът често се използва символично, за да представи правителство. Например, градът Ерусалим представлява правителството на Израел за еврейския народ. В горните стихове ни се казва, че този град, или

правителство, което Авраам е търсил, е трябвало да има „основи“, тоест сила, стабилност и постоянство. Тези основи са Божиите свети принципи на „праведност и справедливост“, „милост и истина“ (Псалом 89:14). Единственият строител, който може да даде тези качества на такова царство, е Бог.

В този дух апостол Йоан пише: „Аз, Йоан, видях светия град, новия Ерусалим, да слиза от Бога от небето, приготвен като невеста, украсена за мъжа си“ (Откровение 21:2). След това следващите стихове дават прекрасно описание на делото, което ще бъде извършено от това царство, което ще функционира според условията на Новия завет. Откровение 21: 3,4

Посредник на Новия завет

Думата „посредник“, означаваща посредник или помирител, се използва в Библията само във връзка с завет между две страни. Мойсей беше посредник на Завета на Закона и беше образ или картина на Исус, посредник на нов и по-добър завет. Павел пише, че Исус „получи по-превъзходно служение, доколкото е посредник на по-добър завет, който беше установен върху по-добри обещания.“ (Евреи 8:6). Тук се прави сравнение със Завета на Закона, според чиито условия народът на Израил трябваше да изпълни напълно всички изисквания на този завет, за да получи оправдание и живот. Въпреки това, поради своето паднало състояние, народът

не спази тези условия. Затова никой не можа да постигне живот. Римляни 3:19,20

Апостолът продължава: „Ако първият завет беше безупречен, тогава не би трябвало да се търси място за втори. Но като намери недостатъци, ... той казва: „Ето, идват дни, казва Господ, когато ще склуча нов завет с дома Израилев и с дома Юдов.“ (Евреи 8:7,8). Първият завет, Заветът на Закона, беше мярка за способността на съвършения човек да го спазва. Само Исус беше способен да изпълни Завета на Закона, защото само Той беше съвършен. Матей 5:17,18

Заветът на Закона не можеше да позволи на своя посредник, Мойсей, да действа от името на всеки престъпил и да направи разпоредби, за да могат те в крайна сметка да се представят съвършено. Това беше така, защото самият Мойсей беше несъвършен. Този завет също така не съдържаше никакви разпоредби за изкореняване на злите влияния, които бяха голяма пречка за спазването на всичките му изисквания. Поради това, поради несъвършенството на хората, на Мойсей и многото външни зли влияния, беше необходим друг завет, за да доведе хората до пълна и трайна хармония и благоволение с Небесния Отец.

Относно склучването на Новия завет апостолът заявява: „Той няма да бъде като завета, който склучих с техните предци, когато ги взех за ръка, за да ги изведа от Египет, защото те не останаха верни на моя завет и аз се отвърнах от тях, заявява Господ. (Евреи 8:9). Новият завет ще

може да помири падналото човечество и да го върне в хармония с Бога по време на Месианското царство, защото ще има по-добър посредник – Христос и членовете на Неговото тяло, църквата. (Евреи 8:6; Матей 19:28; Лука 22:28-30). Заедно „Христос“ ще бъде съчувстващ „свещеник“, администратор на Новия завет. Евреи 2:11,16-18; Откровение 20:6

Апостол Павел заявява: „Това е заветът, който ще склуча с дома Израилев след онези дни, казва Господ: ще вложa законите Си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им; и Аз ще им бъда Бог, а те ще Ми бъдат народ.“ (Евреи 8:10). Тогава „няма да учат вече всеки човек ближния си, нито всеки човек брата си, казвайки: Познай Господа; защото всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия, казва Господ; защото ще простя беззаконието им и няма да помня повече греховете им.“ Еремия 31:34

Предидшни събития

Когато Заветът на Закона беше склучен на планината Синай, имаше гръмотевици, мълнии, гъст облак, силен звук от тръба, дим и планината се разтърси силно. (Изход 19:16-18). Апостол Павел пише: „Гледката беше толкова ужасяваща, че Мойсей каза: „Трепера от страх.“ (Евреи 12:18-21). Всяко от тези природни явления има символично значение. По същия начин, както тези ужасяващи гледки и звуци предшестваха установяването на Завета на Закона, така и голямо време на бедствия на

земята ще предшества установяването на Новия Завет. Даниил 12:1; Йоил 2:1-11; Откровение 16:18-21

Изпълнението на библейските пророчества и знаците на времето показват, че този период на голямо бедствие наближава. Той се проявява в „гръмове“, призиви за справедливост, заедно с ромолене на недоволство; „светкавици“, проблясъци на истината и разкриване на неправдата; „гъст облак“, нарастващи беди и недоволство; „звук на тръба“, искания за права, както реални, така и въображаеми; „дим“, резултат от символичния огън на унищожението от анархията; и „земетресение“, премахване на човешките социални, финансови и религиозни институции, които не са в хармония с Бога. Агей 2:6,7; Евреи 12:26,27

Мойсей отсъстваше от еврейския народ, като се качи на планината, за да общува с Бога, докато планината беше обгърната от дим и се тресеше. Това символично подсказва, че когато последните членове на тялото на Христос се окажат верни до смърт и възкръснат за божествената природа, тогава ще настъпи кулминацията на велико време на „ „ (големи бедствия), каквито земята никога не е преживявала. За щастие, тези дни ще бъдат съкратени и царството, под праведното управление на Христос, ще бъде установено на земята. Матей 24: 21,22

Земни представители

Писанията ни информират, че Бог ще има човешки представители на Земята, които да управляват Новия Завет. Те ще бъдат възкресените верни и свети, които са живели преди Първото пришествие на Исус, от Авел до Йоан Кръстител. Те ще служат като „съдии“ и като „князе на цялата земя“, човешки лидери, които да помагат на човечеството. Матей 11:11; Лука 13:28; Исая 1:26; Псалом 45:16

Апостол Павел изброява по име някои от тези верни хора, добавяйки: „Всички те, като получиха добро свидетелство чрез вяра, не получиха обещаното, защото Бог беше приготвил нещо по-добро за нас, за да не станат съвършени без нас.“ (Евреи 11:1-40). Тези мъже и жени на Бога страдаха много, защото служеха на Господа с вяроност. Въпреки това, те не бяха наследници на духовното семе на обещанието. Въпреки че получиха „добро свидетелство чрез вяра“, всеки от тях слезе в гроба, докато не дойде времето, когато Христос и Неговата църква щяха да бъдат завършени и Новият Завет да бъде въведен. Тези древни достойни хора ще бъдат възкресени „съвършени“, както Адам в Едемската градина. С техните съвършени умове и способности, те ще бъдат пример и наставници на хората.

Верен остатък

В допълнение към древните достойни, Божиите свети пророци предсказаха, че ще има верен „остатък“ от евреите. Те ще бъдат сред първите бенефициенти на благословенията на Новия

завет. (Исая 30:19; Псалом 107:6,28). Чрез пророк Исая Бог ни казва, че този „остатък от Яков [Израел]” ще се върне „от четирите краища на земята”. (Исая 10:21,22; 11:11-16). Също така, чрез пророк Еремия, Бог обявява, че ще има събиране на този верен остатък и че те ще „живеят в собствената си земя”. Еремия 23:1-8

Този верен остатък от евреите в крайна сметка ще се обърне и ще вика към Господа за избавление, без да се уповава на политически споразумения с други народи, нито на човешката военна мощ. Тогава, в този момент, Господ ще ги избави. (Исая 30:15,18,19; Захария 14:1-3). Пророк Захария пише: „Така казва Господ: Аз... ще обитавам в средата на Ерусалим, и Ерусалим ще се нарича град на истината“, и той ще бъде „чуден в очите на остатъка от този народ в тези дни... и Аз ще направя така, че остатъкът от този народ да притежава всички тези неща. И ще стане така, че както бяхте проклетие сред народите, о, доме Юдов и доме Израилев, така ще ви спася и ще бъдете благословение. ... Това са нещата, които ще направите: всеки да говори истината на ближния си; да изпълнявате правосъдие и мир в портите си.“ Захария 8:3,6,12,13,16

Продължавайки, пророкът заявява: „Много хора и силни народи ще дойдат да търсят Господа на Силите в Ерусалим и да се молят пред Господа на Силите (). ... В онези дни ще се случи, че десет мъже [представляващи всички народи на земята ()] ще хванат за полите на един юдеин,

казвайки: „Ще дойдем с вас, защото чухме, че Бог е с вас.“ (Захария 8:22,23). Така, започвайки с верния остатък от Израил, заедно с наставленията на Древните Достойни, за всички хора ще бъде достъпен път към помирение с Бога.

Пророк Езекиил ни информира, че Бог ще събере „остатъка от Израил“ и ще им даде не само „земята на Израил“, но и „едно сърце“ и „новия дух“, неговия дух на праведност, в тях. (Езекиил 11:17-20). Накрая, пророк Михей описва благословенията на Новия Завет като „роса“ и „дъждове“, които ще се излеят върху цялото човечество. Той пише: „Остатъкът от Яков ще бъде сред много народи като роса от Господа, като дъждове върху тревата, които не чакат човека, нито чакат синовете на човеците.“ Михей 5:7,8

Запечатан с кръвта на Исус

В книгата Евреи, въвеждането на Завета на Закона е дадено като пример за това как ще бъде въведен Новият Завет. Апостолът посочва, че заветът с Бога, като Завета на Закона и Новия Завет, трябва да бъде запечатан с кръв. „Защото където има завет, е необходимо да се представи смъртта на този, който го е ратифицирал; защото заветът е твърд над мъртвите жертви, тъй като никога не е валиден, когато този, който го ратифицира, е жив. Следователно дори първият [Заветът на Закона] не е бил установен без кръв.“ (Евреи 9:16-18). Смъртта на Исус предостави

заслугата или стойността на кръвта, която ще запечата Новия завет.

В нощта, когато Исус установи с учениците си спомена за смъртта си, той им подаде чашата и ги покани: „Пийте от нея всички, защото това е моята кръв на Новия Завет [завет], която се пролива за мнозина за опрощаване на греховете.“ (Матей 26:27-28; Лука 22:20; 1 Коринтяни 11:25). Тук Исус посочи, че смъртта му ще осигури стойността или заслугата, за да бъде сключен, в подходящото време, Новият Завет.

Участници в страданията на Исус

Учениците бяха поканени, както и всеки следващ посветен последовател на Учителя през Евангелската епоха, да пият от чашата, символизираща приемането на заслугата на жертвата на Христос за тях. Въз основа на това им е дадена привилегията да станат „участници в страданията на Христос“. (1 Петрово 4:13; 2 Коринтяни 1:7). Те са „оправдани чрез вяра“ в кръвта Му като техен Спасител. (Римляни 3:24; 5:1,9). Те имат възможността да бъдат „мъртви с Него“, за да могат да „живеят с Него“, да „страдат“ с Него, за да могат също да „царуват с Него“ като „царе и свещеници“. 2 Тимотей 2:11,12; Откровение 20:6

Апостол Павел обяснява: „Чашата на благословението, за която благославяме Бога, — не е ли тя участие в кръвта на Помазания? Хлябът, който разчупваме, —не е ли той участие в тялото на Помазания? Понеже има един хляб,

ние, мнозина, сме едно тяло; защото всички ние участваме в един хляб.” 1 Коринтяни 10:16,17

В книгата Евреи апостолът продължава: „Когато Мойсей изрече всички заповеди на народа според закона, той взе кръвта на телета и козли ... и поръси както книгата, така и целия народ, като каза: Това е кръвта на завета, който Бог ви е наложил.“ (Евреи 9:19,20). В тази типична картина кръвта на „телета и кози“ представлява жертвата на Христос, Главата, и членовете на Неговото тяло.

Апостол Павел добавя: „Така че беше необходимо тези земни копия на небесните неща да бъдат очистени чрез тези жертви, но самите небесни неща се очистват с по-добри жертви от тези.“ (стих 23). „Копията“ или образите на реалността по Закона на Завета трябваше да бъдат очистени и пречистени с жертви от животни – бикове и кози. Обаче „небесните неща“ – Новият Завет и неговите разпоредби – се очистват „с по-добри жертви“. Тези по-добри жертви са тези на Христос и неговата църква.

Посредникът на Новия Завет ще бъде възкръсналият и прославен клас „Христос“, Исус като Глава, заедно с всички членове на Неговото тяло. Следователно, тяхната посредническа работа по помиряването на Бога и човечеството, съгласно Новия Завет, не може да започне, докато последният член на тялото на Христос не се докаже верен дори до смърт. Откровение 2:10

Виждаме, че целта на Новия Завет е да помири човечеството с Бога. Това споразумение беше постигнато с голяма цена, чрез доброволната жертва и смъртта на Божия единороден Син, Исус Христос. (Йоан 3:16,17). Новият Завет ще демонстрира любовта и загрижеността на нашия Небесен Отец към цялото му човешко творение. „О, дълбочината на богатството, мъдростта и знанието на Бога! Колко неизследими са Неговите съдби и пътищата Му, които не могат да бъдат разгадани.“ Римляни 11:33